

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci **žalobcu: S. spol. s r.o.**, so sídlom v P.P., IČO: X., zastúpeného *JUDr. A., advokátkou*, so sídlom v P., T., proti **žalovanému: Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky** so sídlom v Banskej Bystrici, Nová 13, **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.: I/226/12263-86219/2007/990618-r, č.: I/226/12264-86220/2007/990618-r a č.: I/226/12266-86223/2007/990618-r všetky zo dňa 21. novembra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/55/2008-96 zo dňa 3. novembra 2009**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/55/2008-96 zo dňa 3. novembra 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutia žalovaného č.: I/226/12263-86219/2007/990618-r zo dňa 21. novembra 2007, č.: I/226/12264-86220/2007/990618-r zo dňa 21. novembra 2007, a č.: I/226/12266-86223/2007/990618-r zo dňa 21. novembra 2007 a aj dodatočné platobné výmery Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/34287/07/Hel zo dňa 16. júla 2007, č. 670/230/34290/07/Hel zo dňa 16. júla 2007 a č. 670/230/34297/07/Hel zo dňa 16. júla 2007 **z r u š u j e** a **vec vracia žalovanému na ďalšie konanie**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 616,63 eura na účet jeho právnej zástupkyne, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne zamietol žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.: I/226/12263-86219/2007/990618-r, č.: I/226/12264-86220/2007/990618-r, a č.: I/226/12266-86223/2007/990618-r všetky zo dňa 21. novembra 2007, pôvodne vedené pod sp. zn. 13S/55/2008,

13S/56/2008, 13S/57/2008, ktoré uznesením č. k. 13S/55/2008-66 zo dňa 26. mája 2009 spojil z dôvodu hospodárnosti na spoločné konanie s tým, že konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 13S/55/2008. Preskúmanými rozhodnutiami žalovaný potvrdil rozhodnutia Daňového úradu Považská Bystrica ako správcu dane – dodatočné platobné výmery o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia prvého, druhého a štvrtého štvrťroku 2005 v sumách 83.527,--Sk, 90.664,--Sk a 79.960,--Sk.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že správca dane počas daňovej kontroly preveril všetky žalobcom predložené doklady o dodaní tovaru spoločnosťami O., s.r.o., P., S., s.r.o., B., M., s.r.o., P. a subdodávateľmi dodávateľov (G., s.r.o., Ž., N., s.r.o., M.), vypočul žalobcu, J. a A., konateľov dodávateľských spoločností. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že uskutočnil v jednotlivých zdaňovateľných obdobiach zdaňovateľné obchody od spoločností O., s.r.o., P., S., s.r.o., B. a M., s.r.o., P., a tým nesplnil podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1, 2, písm. a/ a § 51 ods. 1, § 71 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o DPH“). Podľa názoru krajského súdu na uvedené nemá žiaden právny význam tvrdenie žalobcu o párovaní dodávateľských a odberateľských faktúr, ako aj skutočnosť, že nepredaný tovar mal žalobca na sklade, vedie o ňom evidenciu a o predanom tovare ďalším odberateľom môže predložiť dôkazy. Podľa názoru krajského súdu nebolo v konaní sporné, že žalobca tovar nakúpil, ale bolo sporné, že ho nakúpil od dodávateľských spoločností uvedených na faktúrach, ktoré preto nespĺňajú podmienky daňového dokladu na účel odpočtu dane z pridanej hodnoty. Krajský súd preto považoval žalobné dôvody za neopodstatnené, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Bol názoru, že žalovaný aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav za jednotlivé zdaňovacie obdobia roku 2005, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili, a vyvodili správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil a v podrobnostiach naň poukázal. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal s poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), nakoľko nebol v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zmenil tak, že preskúmané rozhodnutia žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a žalovaného zaviazhe k úhrade trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 484.63 eura, z dôvodu, že vec bola krajským súdom po právnej a skutkovej stránke posúdená nesprávne. Poukázal na to, že od počiatku namietal spôsob kontroly, v rámci ktorej sa pracovníci žalovaného nevysporiadali so všetkými skutočnosťami a dôkazmi, tieto nevyhodnotili správne, najmä v tom smere, že správca dane neuznal ako daňové výdaje úhrady faktúr za tovar, ktoré dodali spoločnosti O., s.r.o., P., S., s.r.o., B., a M., s.r.o., P.. Považoval za rozporuplné vyjadrenia žalovaného, keď najskôr tvrdil, že tovar nebol dodaný, potom tvrdil, že tovar síce bol dodaný, ale že žalobca nepreukázal, že tovar bol dodaný vyššie uvedenými spoločnosťami a taktiež tvrdil, že faktúra nie je preukázateľným dokladom a že žalobca je zaťažený preukázateľným dôkazom a že musí preukázať výdavky nielen po formálnej, ale aj po obsahovej stránke. Žalobca mal za to, že už pri daňovej kontrole uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal, že nesporne tovar mal a ešte aj má zvyšok nepredaného tovaru v sklade, pričom podľa množstva dodávky bol riadne vyfakturovaný a ďalej predaný; žalobca mal k tomu nielen všetky účtovné doklady, ale

aj výpisy z účtov, ktoré potvrdzovali, že tovar bol riadny dodaný, zaplatený a aj ďalej predaný, a nemôže nieť zodpovednosť za pracovníkov dodávateľa alebo jeho nedostatočnú evidenciu, resp. ich súčasné tvrdenia pred správcom dane. Namietal, že pri daňovej kontrole žalovaný nevypočul pracovníkov žalobcu, ktorí fyzicky tovar prevzali, zaevidovali v sklade a tovar ďalej predávali, o ktorých skutočnostiach predložil krajskému súdu čestné vyhlásenia, poukazujúc tiež na výpoveď Ing. Č., externej účtovníčky firmy M., s.r.o., a vyhlásenie J., konateľa spoločnosti M., s.r.o., a O., s.r.o., P., ktorý potvrdil pravdivosť tvrdení žalobcu a doznal dodanie a uhradenie tovaru. Bol toho názoru, že nemôže byť zodpovedný a v konečnom dôsledku aj potrestaný za to, že nevie preukázať pôvod tovaru. Súhlasil s tvrdením krajského súdu, že vec nemožno posudzovať formalisticky a prihliadať len na účtovné doklady a výpovede žalobcu a konateľa spoločnosti O., s.r.o., avšak § 29 ods. 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) neustanovuje absolútne dôkazné bremeno daňových subjektov, ale len vymedzuje rozsah ich dôkaznej povinnosti, pričom dôkazné bremeno znáša daňový subjekt len ku skutočnostiam, ktoré sám tvrdí. Mal za to, že žalobca mal preukázať len to, že tovar nakúpil od vyššie uvedených obchodných spoločností, toto dôkazné bremeno nie je možné ponímať extenzívne a rozširovať ho aj na preukázanie iných skutočností, teda takých, na ktoré sa vzťahuje dôkazná povinnosť iných subjektov. Podľa názoru žalobcu z pohľadu jeho dôkazného bremena každá obchodná transakcia musí byť posudzovaná samostatne a charakter jednotlivých transakcií v reťazci dodávateľov nemôže byť zmenený predchádzajúcimi alebo nasledujúcimi okolnosťami. Poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03 Optigen, na rozsudok zo 6. júla 2006 v spojených veciach C-439/04 a C-440/04 Kittel, a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Sžf/29/2009, kde v prípade iného daňového subjektu, ktorý rovnako obchodoval s obchodnými spoločnosťami, ktoré figurujú ako dodávatelia aj u žalobcu, najvyšší súd zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ktorý sústavne zotrváva na svojom názore, že nedošlo k preukázateľnému dodaniu tovaru, pričom tieto rozsudky umožňujú platiteľom, ktorí bez vlastnej viny sa stanú súčasťou podvodného daňového reťazca, aby neboli nútení niesť následky protiprávneho konania iných subjektov v prípadoch, keď svoje daňové povinnosti sami riadne splnili. Žalobca konštatoval, že tieto judikáty je možné jednoznačne aplikovať aj na predmetný spor. Úplne odlišná by podľa názoru žalobcu bola situácia v prípade, kedy s prihliadnutím k objektívnym skutočnostiam bolo preukázané, že osoba, ktorej bol tovar dodaný, vedela, že svojím nákupom sa zúčastní plnenia, ktoré je súčasťou podvodu na dani z príjmu. Tvrdil však, že z jeho strany išlo o čisto podnikateľský zámer nakúpiť chýbajúce množstvá ložísk a iných tovarov, ktoré potreboval pre dopyt na trhu a ktoré mohol po nákupe výhodne ďalej predať, pričom celú transakciu bral ako štandardný obchodný prípad. Poukázal na to, že všetky doklady, ktoré predložil, žalovaný aj súd negovali, hoci boli z jeho pohľadu postačujúce na to, aby bolo možné tvrdiť, že došlo k preukázateľne dodanému tovaru. Podnikateľskému subjektu podľa posudzovania žalovaným nezostáva iné, než prizvať ku každému obchodnému prípadu pracovníka správcu dane, aby si ho odkontroloval, pretože inak daňovému subjektu nič neuzná. Vyslovil názor, že žalobca nemal povinnosť preukazovať nákup a predaj tovaru v reťazci dodávateľov. V bežnom obchodnom styku nie je možné požadovať, aby odberateľ pri odbere tovaru skúmal, na základe akého právneho titulu a ako jeho dodávateľ tovar nadobudol. Namietal, že ak podľa daňových orgánov a súdu v reťazci dodávateľov nebolo dodanie tovaru jednoznačne preukázané, potom táto

nejednoznačnosť sa výhradne vzťahuje len na vzťahy medzi týmito spoločnosťami a nemôže byť dôkazom toho, že spoločnosť O., s.r.o., tovar žalobcovi nedodala. Skutočnosť, že tento dodávateľ jednoznačne nepreukázal nákup tovaru, ktorý neskôr dodal žalobcovi od svojich dodávateľov, vôbec nevylučuje, že spoločnosť O., s.r.o., týmto tovarom skutočne disponovala a že medzi dodávateľom a žalobcom k dodávke tovarov došlo. Žalobcovi nie je podľa neho možné vytýkať nesplnenie dôkaznej povinnosti ohľadom skutočností, týkajúcich sa daňových povinností iného daňového subjektu. Žalobca tiež namietal, že žalovaný a ani krajský súd neakceptovali vyjadrenie konateľa spoločnosti O., s.r.o., Ing. K., ktorý potvrdil dodanie tovaru, a svoje dôkazy opreli len o skutkové zistenia a nedostatky na strane iných subjektov, ktoré žalobca nijako nemohol ovplyvniť, a na uvedenej skutočnosti založili svoj záver o nesplnení jeho dôkazného bremena. Takéto ponímanie podľa názoru žalobcu posúva dôkazné bremeno daňového subjektu do nesplniteľnej abstraktnej podoby. S poukazom na ustanovenia § 1a písm. c/, d/, § 15 ods. 11 a § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. považoval žalobca za zrejmé, že daňová kontrola a daňové konanie sú dva rozdielne inštitúty správy daní. Hodnotenie dôkazov predstavuje ťažisko odôvodnenia rozhodnutia, vydaného v daňovom konaní vo veci samej. Z rozhodnutia správcu dane podľa názoru žalobcu vyplýva, že správca dane nerozlišuje medzi daňovou kontrolou a daňovým konaním. Vytkol správny orgán, že vyrubovacie konanie, ktoré je konaním o právach a povinnostiach daňového subjektu, naplnil tým, že do odôvodnenia rozhodnutia takmer doslovne prepísal protokol o daňovej kontrole bez toho, aby zhodnotil dôkazy v zmysle požiadaviek uvedených v ustanovení § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb..

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Konštatoval, že správca dane a aj žalovaný v celom daňovom konaní prezentovali jediný záver, a to že žiadnymi dôkazmi nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že fakturovaný tovar, z ktorého bola žalobcom odpočítaná daň, bol aj skutočne dodaný spoločnosťami S., s.r.o., M., s.r.o., a O., s.r.o.. Konštatoval, že správca dane vykonal u daňových subjektov O., s.r.o., a M., s.r.o., daňové kontroly, zamerané na dodržiavanie zákona o DPH, pri ktorých zistil, že v zdaňovacom období prvého, druhého a štvrtého štvrtého roku 2005 spoločnosti porušili § 49 ods. 1 a 2, písm. a/, § 51 ods. 1, písm. a/ zákona o DPH tým, že uplatnili nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr, od špecifikovaných dodávateľov, pričom v priebehu daňovej kontroly nebolo preukázané uskutočnenie zdaniteľných obchodov ani zo strany kontrolovaného daňového subjektu ani zo strany jednotlivých dodávateľov. Žalovaný poukázal na svoje vyjadrenie v žalobe, že správca dane nespochybnil prijatie tovaru žalobcom z iných neznámych zdrojov, ale preukázal, že nedošlo k dodaniu tovaru spoločnosťami O., s.r.o., M., s.r.o., a S., s.r.o., preto nebolo potrebné vypočítať pracovníka žalobcu, ktorý preberal tovar. Uviedol, že J. síce ústne potvrdil dodanie tovaru žalobcovi, ale nevedel jednoznačne preukázať jeho nadobudnutie, jeho existenciu a ani uskutočnenie zdaniteľného obchodu pre žalobcu, jeho výpovede sú nekonkrétne a v kontexte so získanými dôkazmi sú len vágnym tvrdením. Účtovníčka Ing. Č. prehlásila, že ona zaúčtovala Jozefom Košútom predložené doklady a jej výpoveď nepotvrďuje uskutočnenie zdaniteľného obchodu. Žalovaný zotrval na svojom názore, že správca dane vykonal dostatočné množstvo úkonov pre vypočutie J., D. a A., a tiež opakovanie požiadaval splnomocneného zástupcu spoločnosti O., s.r.o., JUDr. J., o zabezpečenie svedeckej výpovede konateľa tejto spoločnosti J. Žalovaný poukázal na to, že v daňovom konaní platí prejednávacia zásada, nie vyhľadávacia (vyšetrovacia). Správca dane nemusí z úradnej povinnosti vyhľadávať a zisťovať skutočnosti, ktoré by mohli byť

podkladom k tomu, aby žalobca mohol v konaní uplatniť nároky na zníženie daňovej povinnosti, priznanie oslobodenia od dane a pod.. Uviedol, že povinnosťou správcu dane, pokiaľ ide o nároky uplatnené žalobcom, je tieto prerokovať, umožniť žalobcovi ich existenciu z právne významných hľadísk preukázať relevantnými dôkazmi, pričom sám má zabezpečiť k tomu len tie dôkazy, ktoré podľa zákona nemá povinnosť predložiť žalobca. Povinnosť správcu dane, uvedená v § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., a povinnosť brať do úvahy skutočný obsah právneho úkonu, uvedená v § 2 ods. 6 citovaného zákona, nemení podľa názoru žalovaného dôkaznú povinnosť žalobcu (§ 29 ods. 8 citovaného zákona). Žalovaný mal za to, že žalobcom uvádzané rozsudky Európskeho súdneho dvora možno aplikovať výlučne v prípade, ak sa platitelia bez vlastnej viny stanú súčasťou podvodného daňového reťazca, o účasti v ňom nemajú žiadnu vedomosť a plnenia vo veci samej samé o sebe nie sú označené podvodom vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty, avšak v predmetnom daňovom konaní sa podľa žalovaného nepreukázalo, že plnenia sú poznačené podvodom bez toho, aby o tom žalobca vedel alebo mohol vedieť. Podľa názoru žalovaného zo zistenej skutočnosti, že spoločnosti O., s.r.o., M., s.r.o., S., s.r.o., s ložiskami neobchodovali a predmetné faktúry boli vystavené na základe požiadavky žalobcu, možno dôvodne predpokladať, že žalobca vedel alebo mohol vedieť, že zdaniteľné obchody sú poznačené podvodom vo vzťahu k DPH. Pokiaľ žalobca namietal, že správca dane nerozlišuje medzi daňovou kontrolou a daňovým konaním a že takmer doslovne prepísal do rozhodnutia protokol o daňovej kontrole bez toho, aby zhodnotil dôkazy, žalovaný uviedol, že žalobca vo vyrubovacom konaní nenavrhol vykonať žiadne zásadné dôkazy, ktoré by mali vplyv na výrok rozhodnutia, preto v tomto vyrubovacom konaní išlo predovšetkým o hodnotenie dôkazov z daňovej kontroly. Z odôvodnenia dodatočného platobného výmeru vyplýva, že správca dane postupoval správne, v súlade so zákonom, keď hodnotenie skutkového stavu a dôkazov neuskutočnil. K námietke žalobcu, že dopravu zabezpečoval dodávateľ a je absurdné od žalobcu požadovať mená šoférov, značky áut, takéto doklady by mal mať, len ak by si dopravu zabezpečoval sám, vyslovil žalovaný záver, že je zrejme, že pri transparentných obchodných vzťahoch je jednoznačne preukázateľné, kto zabezpečoval dopravu a akým spôsobom. K žalobcovmu vyjadreniu, že súdu predložil čestné prehlásenia pracovníkov, ktorí tovar fyzicky prevzali, zaevidovali v sklade a tovar ďalej predávali, žalovaný vyjadril stanovisko, že v daňovom konaní čestné prehlásenie bez ďalšieho nie je dôkazom. Konštatoval, že nemá vedomosť o súdu predložených čestných prehláseniach, ktoré neboli predložené v daňovom konaní, a preto k nim nemôže zaujať stanovisko. Namietal, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane, s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vyrovnávať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, napadnutom žalobou.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné priznať úspech. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžf/16/2009 bola na tomto súde prejednaná a rozhodnutá obdobná vec, týkajúca sa tých istých účastníkov konania ako v prejednávannej veci, predmetom ktorej bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/226/12265-86222/2007/990618-r zo dňa 21. novembra 2007, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane Daňového úradu Považská Bystrica

č. 670/230/34295/07/Hel zo dňa 16. júla 2007 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie tretieho štvrtroku 2005 v sume 45.800,--Sk. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 11S 39/2008 žalobu o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného zamietol rozsudkom zo dňa 22. októbra 2008, č. k. 11S 39/2008-100, ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania žalobcu rozsudkom zo dňa 9. februára 2010, sp. zn. 5Sžf/16/2009, zmenil tak, že vyššie uvedené rozhodnutie žalovaného a aj dodatočný platobný výmer správcu dane Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/34295/07/Hel zo dňa 16. júla 2007 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. najvyšší súd odôvodňuje predmetnú vec poukazom na odôvodnenie rozhodnutia sp. zn. 5Sžf/16/2009 zo dňa 9. februára 2010:

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu daňových orgánov a s obsahom žalobou napadnutých rozhodnutí konštatuje:

1/ že skutkové a právne závery správcu dane uvedené v platobných výmeroch a druhostupňových rozhodnutiach nie sú založené na výsledkoch daňovej kontroly, týkajúcej sa žalobcu a vyrubovacieho konania (dokazovania) vedeného vo veci žalobcu. Skutkové a právne zistenia a závery sú založené na skutočnostiach zistených v konaní, ktoré sa týkalo subjektu O., s.r.o., a jej konateľ'a, a M., s.r.o., na základe úkonov, vykonaných z časti ešte pred začatím kontroly u žalobcu,

2/ žalobca nemal procesnú možnosť oboznámiť sa so skutkovými zisteniami v konaní týkajúcom sa O., s.r.o., a M., s.r.o.,

3/ daňové orgány ničím nespochybnili tvrdenia žalobcu o prevzatí tovaru od dodávateľ'ov a o úhrade faktúr, uvedené skutočnosti, hoci neboli v konaní spochybnené, nevyhodnotili a bez ďalšieho vychádzali len zo skutkového zistenia v inom konaní, že dodávateľ' tovar uvedený v predmetných faktúrach nenakúpil,

4/ skutkové východisko správcu dane, že platiteľ' odpočítal daň, ktorá nebola voči nemu uplatnená iným platiteľ'om v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľ'ovi dodané od dodávateľ'a na základe faktúr nemá oporu v obsahu spisu, ktorý sa týka daňovej kontroly žalobcu začatej 1. decembra 2006. Podľa protokolu o daňovej kontrole zo dňa 29. mája 2007 č. 670/320/28150/2007/JAL za I., II. a IV. štvrtrok 2005 (str. 12) sa konštatuje, že „správca dane v rámci dokazovania zaslal JUDr. J., splnomocnenému zástupcovi O., s.r.o., výzvu na predloženie dokladov za účelom dokladovania vyfakturovaných dodávok tovaru pre odberateľ'a S. spol. s r.o.“. Všetky ďalšie skutkové zistenia uvedené v protokoloch na str. 13 a nasl. boli vykonané mimo rámca kontroly, týkajúcej sa žalobcu a len 23. mája 2007 bol žalobca vyzvaný (v súvislosti s oznámením zmeny v zložení kontrolnej komisie), k predloženiu ďalších dokladov, potvrdzujúcich dodanie tovaru spoločnosťou O., s.r.o.. V protokole nie je zmienka o úhrade faktúr žalobcu na účet O., s.r.o. Podľa zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 4. júla 2007 konateľ' žalobcu žiadal vypočutie svedkov, okrem iných J., ktorý aj potvrdil dodanie tovaru čestným vyhlásením,

5/ v priebehu daňového konania žalobca splnomocnil na zastupovanie na DÚ Považská

Bystrica, prípadne v iných daňových konaniach JUDr. J., daňového poradcu (doručené DÚ 15. júna 2007). Odvolací súd konštatuje, že podľa obsahu spisového materiálu nemožno vylúčiť rozpor záujmov žalobcu ako daňového subjektu so záujmami iného daňového subjektu – O., s.r.o., rovnako zastúpeného uvedenou osobou, pričom uvedená skutočnosť pozornosti žalovaného unikla a na túto skutočnosť splnomocniteľa správca dane neupozornil napriek tomu, že v rozhodnutiach priamo poukazoval na úkony, ktoré od tohto zástupcu vyžadoval v súvislosti s jeho zastupovaním spoločnosti O., s.r.o.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že doterajšie skutkové zistenia nie sú dostatočné pre záver o nesplnení podmienky na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákon č. 222/2004 Z. z. a na jej dodatočné vyrubenie. Z týchto dôvodov pochybil krajský súd, ak žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zamietol. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi odvolania žalobcu, a preto prvostupňový rozsudok podľa 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP, t.j. pre nedostatočné zistenie skutkového stavu, nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a procesné vady, ktoré samy o sebe mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 250k ods. 1 OSP žalobca má právo na náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z náhrady súdneho poplatku (2x 66 eur) spolu 132 eur a vyčíslenie náhrady trov právneho zastúpenia v sume 484,63 eura (ktorú žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu nenamietal), t. j. spolu 616,63 eura.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 15. decembra 2010

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth